

BESEDA NI KONJ

**OŠ Rada
Robiča Limbuš**
Limbuška cesta 62
2341 Limbuš

Šolsko leto 2021/22

Beseda ni konj je
šolsko glasilo
OŠ Rada Robiča
Limbuš.
S svojimi prispevki
lahko sodelujejo
vsi učenci šole.
Letos so ga oblikovali
učenci 5. razreda
pod vodstvom učiteljice
Maruše Stanovnik.

XIII. letnik, št. 1

KOMBINIRANA PRAVLJICA

(Rdeča kapica, Volk in sedem kozličkov)

Pred devetimi gorami in za devetimi vodami so živeli Rdeča kapica, volk, sedem kozličkov in njihova mama.

Rdeča kapica se je odločila, da gre s sedmimi kozlički k babici. Rdeča kapica in sedem kozličkov so hodili po poti in srečali so volka, ki jih je lačno gledal. Ko so Rdeča kapica in kozlički prišli do babice, da bi ji dali potico, je na vrata nekaj potrkalo. Tok, tok, tok. Rdeča kapica je odprla vrata. Takrat je vanjo skočil volk. Požrl je vse, razen najmanjšega kozlička, ki se je skrila v stensko uro.

(Pravljica se nadaljuje)

Maj in Aleks, 3.a

Pred devetimi gorami in za devetimi vodami so živeli Rdeča kapica, volk, sedem kozličkov in njihova mama. Rdeča kapica se je odločila, da gre s sedmimi kozlički k babici.

Na poti do babice so srečali volka, ki jih je vprašal, kam so namenjeni. Rdeča kapica odgovori, da gredo k babici.

Volk je hitro odhitel do babice. Ko je prišel do babičine hiše je potrkal na vrata. Babica je odprla vrata. Volk je planil na babico in jo pojedel. Ko so Rdeča kapica in kozlički prišli do babice so videli volka, ki je ležal v babičini postelji. Vsi so se poskrili. Pet kozličkov se je skrilo v omaro, eden se je skrila za stensko uro, Rdeča kapica in najmanjši kozliček pa sta se skrila v vrečo. Prišla sta lovec in mama koza. Videla sta volka, ki je iskal kozličke in Rdečo kapico. Našel je šest kozličkov in Rdečo kapico ter jih pojedel. Najmanjšega kozlička pa ni našel. Mama koza in lovec sta vse to videla in jih v trenutku rešila.

Vsi so srečno živeli do konca svojih dni.

Anaja in Miha, 3.a

NAŠE PRAVLJICE IN PRAVLJICE NAŠIH STARŠEV

5.a

Babica je moji mami pripovedovala pravljico ŽABJI PRINC.

Za devetimi gorami in devetimi vodami je živel kralj, ki je imel devet hčera. Zadnja je bila najlepša in najbolj vzvišena. Vsak dan se je z zlato kroglico igrala ob vodnjaku, ki je bil v bližini gradu. Nekega dne ji je le-ta padla v vodnjak, saj jo je previsoko zalučala v zrak in je ni ulovila. Začela je jokati, saj je vedela, da zlate kroglice nikoli več ne bo videla.

Nenadoma pa je zaslišala čuden glas, ki jo je vprašal: »Zakaj jočeš, saj vodnjak je že tako prepoln vode?« Princesa je pogledala naokrog in videla sluzastega žabona in ni verjela, da je ta glas njegov. Odgovoril ji je, da je to njegov glas. Povedala mu je, da joče za zlato kroglico, ki ji je padla v vodnjak. Ponudil ji je svojo pomoč, v zameno pa mu mora izpolniti tri želje. Prva je bila, da bo lahko zraven nje spal, druga, da bo lahko jedel iz njenega krožnika, in tretja, da bo lahko pil iz njene čaše. Princesa mu je vse to obljubila. Žabon se je potopili v vodnjak in ji dal zlato kroglico. Zelo se jo je razveselila. Pograbila jo je in stekla stran. Pozabila je na svoje obljube.

Nekega večera nekdo potrka na vrata in reče, naj jih kraljeva hči odpre. Princesa je vstala in ko je odprla vrata, je zagledala žabona. Hitro je zaloputnila vrata in se vsa blede vrnila k mizi. Kralj jo je vprašal, kdo je bil. Princesa mu je vse povedala, kako je izgubila zlato kroglico v vodnjaku in kako ji je žabon pomagal. Povedala mu je tudi, kaj vse je žabonu obljubila. Spet je potrkal na vrata in tedaj ji je kralj s strogim glasom rekel, da obljuba dela dolg in naj ga takoj spusti noter. Žabon ji je sledil do mize in ji rekel, naj ga dvigne, da bo jedel iz njenega krožnika in pil iz njene čaše. Princesa se je naredila, kot da nič ni slišala, takrat jo je pa kralj grdo pogledal in žabona je takoj dvignila na mizo. Ko so se najedli, je žabon rekel, da bo spal zraven nje. Princesa je zajokala, vendar ji oče ni dovolil, da prelomi obljubo. Previdno je odnesla žabona v kot svoje sobe. On pa je želel spati v njeni postelji. To jo je zelo razjezilo in ga je z vso močjo zalučala v steno.

Takrat se je pa zgodilo nekaj nepričakovanega - žabon se je spremenil v najlepšega princa. S tem je princesa izničila urok, ki ga je hudobna čarovnica namenila lepemu princu. Princ in princesa sta odpotovala v prinčevo kraljestvo in srečno živela do konca svojih dni.

Dali Kotnik

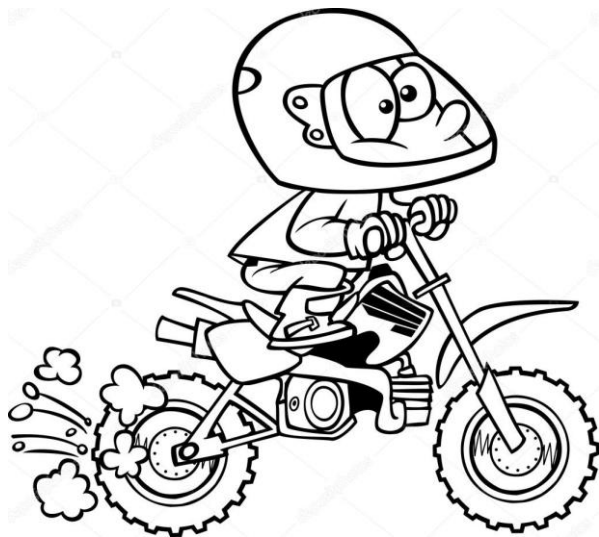
Babici Zinki vedno rad prisluhnem, ko mi pove kaj iz svojega otroštva. Zanimivo mi je bilo pripovedovanje o njeni poti do osnovne šole v Hočah.

Makadamska cesta do osnovne šole je bila dolga več kot 3 km. Ob cesti je tekel potoček, ki je bil zanjo in za njene sošolce in sošolke zelo vabljiv. Poleti so na poti iz šole spuščali zgubane jadrnice in tekmovali, katera bo hitrejša.

Pozimi je potoček zaledenel. Fantje so se domislili, da bi tekmovali, kdo bo odtrgal čim večji kos ledu. Tudi moja babica, takrat majhna punčka, je želela tekrovati. Ko se je nagnila, da bi odtrgala čim večji kos ledu, je skupaj s torbo na hrbtu čofnila v vodo. Mokro in premraženo je domov na kolesu pripeljala neka prijazna gospa. Seveda babičina mama, moja prababica, ni bila zadovoljna s tem, kar se je zgodilo. Babica je zaradi padca v mrzel potok hudo zbolela. Nikoli več se ni odločila, da bi sodelovala v igri, ki bi se lahko slabo končala.

Sedaj šolarje vozi do šole avtobus in gotovo je pot manj razburljiva in doživeta kot tista, ki jo je moja babica doživljala pred mnogimi leti.

Svit Lovrenčič

Takole mi je ati povedal, kako je učil mlajšega brata voziti moped...

Bil je lep sončen dan. Z bratom sva se hotela voziti z mopedom TOMOS APN 4, vinsko rdeče barve in letnik 1964. Za pustolovščino sva še morala pospraviti sobo. Ko sva pospravila sobo, sva se lahko odpeljala. Najprej sva se peljala po gozdu. Nekje v gozdu sva si odpočila. Nato se je moj mlajši brat želel naučiti peljati moped. Dogovorila sva se, da se on usede pred mano, jaz pa za njim. Razložil sem mu, naj stisne sklopko, z nogo prestavi v prvo prestavo in z roko doda manjši gas. On pa je to naredil po svoje. Dal je velik gas in hitro spustil sklopko. Moped je dvignilo na zadnje kolo. Jaz sem padel na gozdna tla, on pa se je odpeljal in brez nadzora vijugal levo in desno, nato pa zapeljal v nasad mladih smrek. TO se je večkrat ponovilo, a na koncu se je naučil voziti moped.

Matija Možič

To je zapis Rdeče kapice, ki mi jo je pripovedovala mamica.

Nekoč je živela ljubka deklica. Njena babica ji je podarila žametno rdečo kapico, ki jo je deklica nosila kamorkoli je šla. Zato so jo klicali Rdeča kapica.

Nekega dne ji je mama rekla, naj obiše svojo babico in ji pripravila košaro. V košaro je dala potico in steklenico vina, da se bo babica, ki je bolna, malo okrepčala. Mama jo je pred odhodom opozorila, naj ne zahaja s poti.

Ko je Rdeča kapica vstopila v gozd, ji je nasproti stopil volk. Ker ga Rdeča kapica še nikdar ni srečala, ni vedela, kako zloben in prebrisan je. Volk jo je vprašal, kam je namenjena. Povedala mu je, da gre k babici na obisk in da ji nese potico in vino, ker je bolna in da se okrepča. Pove mu še, da babica živi globoko v gozdu, njena hiša pa stoji pod tremi hrasti in leske rastejo vse naokrog.

Volk je načrtoval pohrustati babico in Rdečo kapico. Rdeči kapici je predlagal, da si vzame čas in nabere šopek rož za babico. Medtem pa jo je volk ucvrl po najkrajši možni poti do babičine hiše.

Potrkal je na vrata in se babici predstavil kot Rdeča kapica. Babica ga je dobrodušno spustila v svojo hiško, saj je mislila, da jo je obiskala njena vnukinja. Volk je brez besed vstopil v babičino sobo in jo požrl v enem grizljaju. Oblekel si je babičina oblačila in se udobno namestil v njeno posteljo.

Kmalu je prispela Rdeča kapica. Bila je presenečena, ko je zagledala babico. Vprašala jo je, zakaj ima tako velike oči, tako velika ušesa, tako velike roke in tako grozno velika usta. Volk ji je odgovoril, da z velikimi očmi bolje vidi, z velikimi ušesi bolje sliši, z velikimi rokami lažje objame svojo vnukinjo in jo z grozno velikimi usti jo lažje požre.

Še preden je volk do konca odgovoril, je že planil iz postelje in Rdečo kapico celo pogoltnil. Potem je legel nazaj v posteljo in v trenutku zaspal.

Ravno takrat je šel mimo hiše lovec, da bi pogledal, če morda babica kaj potrebuje. Vstopil je v hišo in v postelji namesto babice zagledal volka. V trenutku, ko ga je nameraval ustreliti, je pomislil, da je volk požrl babico. Zato je vzel škarje in volku prerezal trebuh. Iz kosmatinčevega trebuha je najprej skočila Rdeča kapica, za njo pa še njena babica. Rdeča kapica je nato hitro nabrala nekaj velikih kamnov, s katerimi so napolnili volkov trebuh. Ko se je volk zbudil, je bil zelo žejen. Šel je k vodnjaku, da bi spil malo vode. Ker so bili kamni v njegovem trebuhu pretežki, je padel v vodnjak in poginil.

Babica, Rdeča kapica in lovec so se tega zelo razveselili. Potem so skupaj pojedli potico, lovec in babica pa sta spila kozarec vina. Rdeča kapica je rekla, da nikoli več ne bo skrenila s poti in da bo vedno poslušala nasvete svoje mame.

Lana Gabor

H. C. Andersen: Vžigalnik

Po cesti je prikorakal vojak. Na cesti je zagledal staro čarovnico, bila je neverjetno grda.

Dejala je: "Zdaj pa boš dobil toliko denarja, kot si ga lahko zaželiš. Vidiš to veliko drevo? Čisto votlo je. Splezaj vanj in videl boš tri vrata. V njih so trije psi, vsak straži svojo skrinjo polno cekinov. V zameno želim samo star vžigalnik, ki ga boš našel tam not. Tu imaš moder predpasnik, psa postavi nanj in nič se ti ne bo zgodilo."

Vojak je nato splezal v votlo deblo in opazil prva vrata. Vstopil je. Pes, ki je sedel na skrinji, je imel oči velike kot čajne skodelice. Vojak ga je postavil na predpasnik in si žepe nabasal z bakrenimi kovanci. Enako pri drugih vratih, samo da je pes bil večji in stražil je srebro. Vojak je nato šel še k tretjim vratom. Odprl je skrinjo in videl zlato. Vse žepe je izpraznil in jih napolnil z zlatom.

Ko je prišel nazaj gor, je čarovnico vprašal, zakaj rabi vžigalnik. Ni mu hotela povedati, zato jo je obglavil. Nato je odkorakal v mesto. Odšel je v najlepšo gostilno in naročil najboljšo hrano in najlepše sobe. Naslednji dan si je kupil nova in lepša oblačila. Tako je dan za dnem zapravljaval denar, prislužil pa niti cekina. Ko pa je vse porabil, so ga preselili na podstrešje. Takrat k njemu niso več prihajali prijatelji, saj je bilo previsoko. Začelo ga je mraziti, zato se je odločil, da prižge vžigalnik. Nato se je pojavil pes. Vojak si je zaželel videti lepo princeso in čudežno ga je pes ubogal. Ponoči je vdrl v grad in ukradel princeso. Vojak jo je nežno poljubil in pes jo je odnesel nazaj. Ker je ena od sobaric to opazila, je na vrata, skozi katera je pritekel pes, narisala križec. Drugi dan so to opazili stražarji in vojaka

obsodili na obglavljenje. Vojak se je potožil in rekel, da bi rad pred smrtjo skadil eno pipico. Prižgal je vžigalnik in vsi trije psi so se pojavili in ga rešili pred vislicami. Naokrog so po zraku metali kralja, kraljico in stražarje.

Tako sta se vojak in princesa poročila in srečno živela do konca svojih dni.

Sofija Kamenšek

Stara mama mi je povedala njeno doživetje.

Bil je dan, ko so se kot družina odpravljali v Novo Gorico. Moja mama je bila še majhna, stara nekje 4 leta. Ko so se pripravljali za odhod, moje mame ni bilo nikjer. Stara mama je pomislila, da je šla k nonotu, ki je bil pri avtu v garaži. Zato je šla pogledat, če je moja mama tam. Ni je bilo. Šli so k sosedom in je tudi soseda pomagala iskati. Ker so živeli blizu morja, je šla tudi na plažo, a je nikjer ni bilo. Blizu so imeli tudi gozd in tudi tam so jo iskali. Zraven gozda je bila tudi ena globoka luknja in so se ustrašili, da je padla vanjo. Klicali so jo po imenu, a se ni javila.

Soseda je vprašala staro mamo, če je doma vse pogledala. Če je pogledala na zaprtem balkonu. Stara mama ima manjši zaprt balkon, kjer je zlagala perilo in tudi kakšne igrače. Moja mama se je najverjetneje tam igrala in zaspala na perilu. Iskali so jo dve uri.

Ko so jo našli, je še vedno mirno spala. Stari mami in nonotu je odleglo, saj sta bila zelo zaskrbljena.

Imela sta dogodivščino, ki se je za vse lepo končala.

Alin Handanović

Moja mami si je rada izmišljevala zgodbe ali pravljice. Vedno sva rekla, da so te pravljice posebne, saj so samo najine. Zdaj vam povem eno izmed njih.

Raketa

Živel je deček, ime mu je bilo Tit. Vedno je imel željo, da bi ustvaril raketo. A mislite, da mu je uspelo? Veliko se je zadrževal v garaži. Cele dneve je lahko preživel v njej... Iskal je rešitve ter delal preizkuse in sestavljal raketo.

Nekega dne pride do mame in jo prosi za vžigalnik. Mamo je seveda zaskrbelo, zato odhiti za njim, da preveri, zakaj ga potrebuje. Bila je navdušena nad njegovim izumom. Poklicala je vso družino, da so se zbrali ob pomembnem dogodku. Tit je bil majhen deček, ampak ob samem dogodku se mu je zdelo, da je zrastel v nebo.

Napočil je trenutek, ko se Tit odloči, da prižge zažigalno vrvico na raketi. Družina je močno držala pesti, da bi mu uspelo. Vrvica je začela tleti vse višje in višje. Ko je zgorela do konca, se je zaslišal strašno glasen pok, ki je pognal raketo visoko v nebo. Družina je začela ploskati in od veselja so Tita dvignili v zrak, saj so bili ponosni nanj, da mu je uspel zastavljeni cilj. Takrat je Tit ugotovil, da tudi majhnim otrokom, če imajo voljo, uspe marsikaj.

Tit Herič

Božična nogavica

Vse se je začelo na snežno obarvan večer. Jože je nad kamin obesil nogavico. Ta nogavica je bila čarobna. Vsako željo, ki si jo napisal na listek in jo dal v to nogavico, se je v trenutku uresničila. Jože si je zaželel, da bi družina imela dovolj denarja za preživetje, saj so bili revna družina. Ta želja se je v trenutku uresničila. Imeli so dovolj denarja za prenovno hišo in za potrebna zdravila.

Njegova mati je izvedela za to nogavico in mu jo je hotela ukrasti. Jože je to dojel in zato je to nogavico skril. Njegova mati je to opazila in ga zaradi tega vrgla iz hiše. Jože je hodil po ulicah in se spomnil, da ima čarobno nogavico v nahrbtniku. Zaželel si je, da se to ne bi zgodilo in da za nogavico ne bi vedel nihče. Nogavica mu je željo uresničila. Družina se je ponovno povezala in za božični večer so skupaj spekli slastne piškote.

Tine Koper

O TREH HČERAH

Pred davnimi časi je živel oče, ki je imel tri lepe hčere. Ker je bil že star in bolan, se je odločil, da bo kmetijo zapustil tisti, ki je najbolj skrbna.

Vprašal je vse tri hčere, kako bi skrbele za kmetijo. Najstarejša je rekla, da vse kar bi pridelala na kmetiji, bi prodala in si za ta denar kupila drage in lepe obleke, čevlje in nakit. Oče se je takoj odločil, da ta ni prava za delo na kmetiji.

Naslednji dan je k sebi poklical srednjo hčerko in njej postavil enako vprašanje. Ta je očetu odgovorila, da bi kmetijo prodala in si s tem denarjem privoščila potovanja po svetu, saj želi zapustiti svoj rojstni kraj in uživati nekje, kjer čez celo leto sije sonce, kjer so lepe obale in se cedita med in mleko. Tudi ta hčera si ne zasluži moje kmetije, si je rekel oče.

Tretji dan je oče poklical k sebi tretjo, najmlajšo hčer in jo vprašal, kako bi ona poskrbela za kmetijo, če bi bila njena. Najmlajša hčer je bila prijetno presenečena, da jo je oče vprašal nekaj takega. Rekla je, da bi z veseljem ostala na kmetiji, zgodaj zjutraj vstajala, skrbela za domače živali, pridelovala pridelke in obdelovala zemljo na njivah in se poročila s pridnim kmetom, ki bi ji pomagal pri vseh kmečkih opravilih. Rekla je, da si želi veliko otrok. Denar bi varčevala za obnovo hiše in hleva.

Oče je bil več kot zadovoljen z odgovorom najmlajše hčere in se hitro odločil, da je ona tista prava gospodarica, ki si kmetijo najbolj zasluži. Prepustil ji je kmetijo, jo oženil s pridnim sosedom in v miru umrl.

Kevin Bassin

Pravljico VOLK IN SEDEM KOZLIČKOV je po spominu pripovedovala teta Andreja.

Nekoč je v kolibi ob robu gozda živela mama koza in njenih sedem kozličkov. Kot vsak dan, se je tudi tega dne mama koza odpravila nakupit živež. Svojim sedmim kozličkom je naročila, da za njo zapahnejo in zaklenejo vrata, ter nikomur, ki ga ne poznajo, ne odpirajo vrat.

Kmalu za tem, ko je odšla, je na vrata glasno potrkalo. Najstarejši kozliček je vprašal, kdo trka. Oglasil se je robati glas. Tako so vedeli, kdo je – volk. Kozlički volku niso odprli vrat, zato je jezen odšel v gozd, poiskal med, ga grgal, saj je bil prepričan, da bo sedaj njegov glas svilnat in nežen, kot glas mame koze.

Tako se ponovno odpravi h kozličkom. Ko potrka na vrata, ga najstarejši kozliček ponovno vpraša, kdo je. Ker je glas volka sedaj zelo podoben glasu mame koze, mu kozlički skoraj odprejo vrata. A najmlajši se spomni, da bi bilo morda prav, če bi preverili, kakšne barve je šapa, ki trka na njihova vrata. Šapa mame koze je snežno bele barve, ta, ki pa jo zagledajo, je bila rjava. Volk je bil zelo jezen, saj mu je ponovno spodletelo. Odide do mlinarja, mu ukrade moko, vanjo pomoči šapo, ki postane bela kot sneg.

Hitro se vrne k hišici in tokrat mu uspe. Spustijo ga v hišico. Pogoltne vse kozličke razen najmlajšega, ki se mu uspe skriti v stensko uro. Tako nažrt se odpravi k počitku pod bližnje drevo. Ko se mama koza vrne domov, z grozo ugotovi, da so vsi njeni kozlički izginili. Nato pa prisluhne joku, ki prihaja iz stenske ure. V njej najde svojega najmlajšega kozlička, ki ji pove, kaj se je zgodilo in doda, da je volk rekel, da pametne živali po kosilu počivajo.

Koza ugotovi, da še ni vse izgubljeno. Vzame škarje, nit in šivanko in se odpravita iskat volka. Najdeta ga spečega pod drevesom. Mama mu s škarjami prereže trebuh in osvobodi svoje kozličke. Po prvem veselju s skupnimi močmi volku napolnijo trebuh s kamenjem, mama pa ga zašije s šivanko in nitjo. Zadovoljni s svojo potegavščino se skrijejo za hiško in

opazujejo, kaj bo storil volk, ko se zbudi. Ta se zbudi žejen, zato se odpravi pit k bližnjemu potoku. Med pitjem ga teža kamenja v trebuhu prekucne v potok in ta ga s seboj odnese v daljne kraje. Kozlički se odpravijo z mamo domov, kjer se veseli gostijo z dobrotami, ki jih je prinesla s seboj. Od tistega dne volka ni nihče več videl.

Ajda Karba Kniplič

Pravljica, ki sta jo pogosto poslušala moja starša v otroštvu, je bila Rdeča kapica.

Nekoč je živela deklica po imenu Rdeča kapica. Ime je dobila po kapici, ki ji jo je zašila babica.

Nekega dne je babica zbolela in Rdeča kapica ji je odnesla v košarici kosilo. Šla je po gozdni poti do babičine hiše in je na poti srečala volka. »Kam pa greš Rdeča kapica?« jo vpraša volk. »K babici. Je bolna in ji nesem nekaj za pod zob.«

Rdeča kapica nadaljuje pot, vendar jo je volk prehitel in prvi potrkal na vrata babičine hiše.

Tok tok. Babica vpraša: »Kdo je?«

»Jaz sem babica, tvoja Rdeča kapica. Prinesla sem ti nekaj za pod zob.«

»Kar naprej punčka moja.«

In volk poje babico.

Volk se uleže v babičino posteljo in se pokrije.

Nakar ponovno nekdo potrka na vrata. Volk vpraša: »Kdo je?«

»Jaz sem babica, Rdeča kapica.«

»Kar pridi naprej, deklica moja.«

Rdeča kapica gre do babičine postelje in začudeno gleda babico. Zdi se ji čudna.

»Babica, zakaj imaš tako velike oči?«

»Da te lažje vidim.«

»Babica, zakaj imaš tako velika ušesa?«

»Da te lažje slišim.«

»Babica, zakaj imaš tako velika usta?«

»Da te lažje požrem.....«

In volk poje še Rdečo kapico.

Mimo babičine hiše gre lovec in zasliši čudno smrčanje. Vstopi v hišo in vidi v babičini postelji volka. Vzame nož in mu prereže trebuh. Ven skočita babica in Rdeča kapica. Trebuh mu napolnijo s kamni in opazujejo zunaj hiše, kaj se bo zgodilo.

Volk se zbudi zelo žejen. Gre do vodnjaka, da bi se odžejal, a pade noter. Lovec, babica in Rdeča kapica so bili zelo veseli, da so se končno znebili volka..

Pisker lonec in pravljice je konec.

Luka Stojanovič

Ko je bila moja mami majhna, je veliko časa preživela s svojo staro mamo TONČKO. Stara mama je pripovedovala različne prigode, a največkrat svojo izmišljeno zgodbo.

Sedela je ob peči in pletla nogavice. Naenkrat so skozi vrata prišli neznani ljudje. Stara mama jih je vprašala: "Kako, da ste prišli skozi zaklenjena vrata?" Odgovorili so ji, da imajo svoje ključe. Vprašala jih je tudi, zakaj so prišli. Odgovorili so ji, da so ji prišli delati družbo. Nekaj časa se je stara mama še pogovarjala z njimi, potem pa so se od stare mame poslovili in odšli.

Stara mama jih nikoli več ni videla!

Emma Mernik Murko

S svojo babico sem se pogovarjal, kako je bilo v njenih časih v šoli.

Povedala mi je, da je rada hodila v šolo, saj je bilo zelo zabavno. V 3. razredu osnovne šole so imeli prijazno učiteljico in z njo dostikrat izdelovali okraske. Tako so za novo leto okrasili ves razred s snežinkami, ki so jih izrezovali iz papirja. Za pusta so izdelali pustne maske iz časopisnega papirja in lepila. Te maske so nato pobarvali. Pobarvali so tudi lampijončke, ki so jih naredili po svoje. Naredili pa so tudi lutke, ki so predstavljale običaj kurentovanja. Te lutke so bile iz blaga, ličja in slame. Najbolj navdušena pa je bila nad prihajanjem v šolo. Pozimi so se sošolke dogovorile, da so vsak teden eno od njih s sankami pripeljale v šolo. To je bilo mogoče, ker so vse stanovale v bližini. Bilo pa je tako, da so zjutraj šle po eno sošolko in jo v copatih pripeljale v šolo in tako je bilo tudi po končanem pouku. Popoldne pa so se do teme lahko sankale. To je bilo veselo, saj je bilo takrat tudi veliko snega.

Babica se je ob tem pripovedovanju nasmihala in mi rekla, da so to veseli in poučni spomini.

Tudi meni je bilo prijetno poslušati.

Nik Celinšek

Takole je pripovedoval dedi:

Do svojega 7. leta sem hodil v vrtec. Leta 1960 sem začel obiskovati osnovno šolo. V prostem času smo se otroci igrali različne igre v naravi. Plezali po drevesih, delali bunkerje in se skrivali in lovili. Pozimi smo se sankali, kepali in nekateri tudi smučali. Poleti smo se ob vikendih hodili kopat na kopališče Mariborski otok. Ko sem dopolnil 12,13 let, sem se začel bolj resno ukvarjati z različnimi športi z žogo. Igrali smo nogomet, košarko, rokomet in tenis. Imel sem veliko srečo, saj smo stanovali zraven stadiona Ljudski vrt in so bila igrišča zelo blizu doma.

In takole je pripovedovala babi:

Ker sem živela na deželi, imeli smo manjšo kmetijo, je mama bila doma. Zato v vrtec nisem hodila. Pozimi, ko je bilo veliko snega, sem se sankala in smučala kar na domačem hribu. Imeli smo krave, kokoši in svinje, za katere smo morali priskrbet hrano. Popoldan sem na travniku tudi čuvala krave, ko so se pasle. S sosedi smo se na dvorišču igrali razne igre. Ko sem bila že malo večja, sem mami pomagala opravljati dela na vrtu, njivi in v hiši.

Urška Rajšp

Mama mi je pripovedovala o enem od njenih najljubših dogodkov, ki je bil tudi malo strašljiv. O mojem rojstvu.

Mami je imela normalno nosečnost in je hodila v službo do mojega rojstva. Rodil bi se naj okoli 21. oktobra. En mesec pred predvidenim rokom mojega rojstva, je imel ati dogovorjen skok s padalom, kot darilo prijateljev za opravljeno diplomo.

Mami je na letališču čakala štiri ure na vročini, saj je moralo letalo vzleteti, atiju so morali vse razložiti in nato je še skočil v tandemu. To je bil po njenem mnenju vzrok, da sem se jaz prej rodil. Zatem sta šla na obisk do mamine prijateljice. Tam je moji mami odtekla voda. Ati jo je hitro odpeljal do porodnišnice. Mami je čakala celo noč, atija pa so poslali domov, da si spočije.

Zjutraj, 26. septembra, je končno dobila popadke. Na srečo je dobila zdravila za ublažitev bolečin. Poklicala je atija, da je čas, da se bom rodil. Ob 10.50 sem prišel na svet. Ker sem bil narobe obrnjen, sem se s težavo rodil in po rojstvu sem bil ves moder ter na glavi sem imel veliko buško. Mami je rekla, da sem bil kot vesoljček. Ker nisem zadihal, ati ni mogel prerezati popkovine in so mi morali dodajati kisik. Preselili so me v intenzivno sobo, v inkubator. Ati me je prišel tja pogledat, mami pa me je videla komaj po štirih urah v svoji sobi.

Čez dva dni se je izkazalo, da sem dobil še zlatenico, zato sem spet veliko časa preživel v intenzivni sobi pod posebno modro lučko. Čez 10 dni so zdravniki končno dovolili, da lahko zapustim porodnišnico. Ati je prišel po naju in odpeljali smo se domov. Tam me je čakala pripravljena sobica s posteljico in zloženimi oblačili, za kar je poskrbel ati.

Mami pravi, da je bilo moje rojstvo težka izkušnja, ki jo je hitro pozabila, saj sem oba z atijem zelo osrečil in jima spremenil življenje.

Jure Rožič

Sreča je zame vse kar me osrečuje. S tem se srečujem vsak dan, to so prijatelji, različne aktivnosti, hobiji, lepote narave, pojavi, ki jih vidimo. To so sončni vzhod, mavrica, zvezdni utrinek... Vsakega osrečuje druga stvar, po navadi so to hišni ljubljenci in družina.

Lana Gabor, 5.a

KAJ JE SREČA?

Sreča je da si srečen. Npr.: srečna sem da imam družino, prijatelje in domači živali.

Nismo vsak dan srečni in to naši pravi prijatelji razumejo, zato se moramo tisti dan potruditi (ko nismo preveč srečni) biti čim bolj prijazni do drugih!

Ema Mernik Murko, 5.a

**SREČA JE ZAME TO, DA IMAŠ TOPEL DOM, DOVOLJ
DENARJA ZA VSE STROŠKE, DA IMAŠ
PRAVE PRIJATELJE, KI TI
STOJJO OB STRANI
IN UŽIVAŠ V
ŽIVLJENJU.**

Dali Kotnik, 5.a

UČENCE 3.b RAZREDA OSREČUJE TUDI BOŽIČEK.

Dragi Božiček!

Hvala ti za to, kar si dobrega naredil v vseh teh letih. Res si dober mož. Slišala sem, da so nekateri ljudje ubogi in nimajo niti za toplo odejo, zato bi jim rada pomagala. Vem, da jim ni lahko in si zaslužijo več, kot imajo. Želim si, da bi bili vsi enakovredni, da imajo vsi dovolj, da so vsi veseli in srečni, da imajo lepo življenje in seveda, da jim je lepo. Nekaterim sem že pomagala. Z mamo sva nesli igrače v bolnišnico in podarila sem jih tudi ubogim otrokom. Želim si, da boš ostal tak kot si in verjamem v svoje želje.

Tvoja Zala Pevec

Hvala, da vsako leto delaš dobra dela. Tudi jaz sem jih letos. Vem, da boš prinesel veliko sreče med nas. Želim ti veliko zdravja, sreče, smeha in veselja. To leto bo res praznično zaradi tvojega dobrega dela, ki nas osrečuje.

Lana Šlaus

Rada bi se ti zahvalila, da si mi izpolnil vse želje. To leto sem opravila kar veliko dobrih del. Na primer, babici sem pomagala, ko je sesala. Letos si želim, da bi moji mamicini podaril srečo, saj cele dneve samo gara.

Tvoja Tija Belec

Že osem let mi prinašaš darila in drugim tudi. Zelo sem ti hvaležen. S svojimi jeleni delaš zelo pridno in upam, da boš živel še dolgo. Čez osem dni je nov božič in upam, da imaš tudi ti kakšne želje. Vsi smo že neučakani. Veliko snega je že padlo, upam, da ga bo še več.

Vaš Matevž Klančič

Najlepša hvala za vsa dobra dela v vseh teh letih. Tudi jaz sem že naredila dobra dela. Velikokrat sem z mami nesla hrano za živali, podarili sva odvečna oblačila, pomagam pri hišnih opravilih in tudi babici in dedku pomagam pospravljati.

Verjemi tudi ti v svoje sanje, bodi srečen, vesel, ljubezniv. Bodi to, kar si! Ne jemlji komentarjev resno. Vedno bodi srečen, Če imaš svoje želje, naj se uresničijo! Ko je konec božiča, si odpočij.

Jaz se trudim, da sem prijazna, ljubezniva, pridna in da veliko pomagam. Rada te imam in komaj čakam na božič!

Tvoja Lana Brence

Hvala, da si me že nekaj let zapored razveselil z darili. Moram ti povedati, da sem tudi jaz s starši naredil že veliko dobrega. Zbiral sem odeje za živali in zbiral igrače za vrtec. Upam, da si ponosen name.

Tvoj Timotej Kvar

DOBROTE IZ SKUTE

Skutin namaz s tuno

150g odcejene tune iz pločevinke
150g pasirane skute
1dl stepene sladke smetane
sol, kajenski poper in koper
1 žlica limoninega soka

Jure Rožič

Skutin namaz

- skuta
- kislá smetana
- peteršilj
- ščepec soli
- mlet poper
- čajna žlička sladke paprike
- na drobno narezani dve mladi čebuli.

Nik Celinšek

SKUTIN NAMAZ S TUNO

SKUTA
TUNA
LIMONIN SOK
SOL
POPER
VEGETA

Sestavine zmešamo v gladko maso, začinimo po okusu, namažemo na kruh. Enostavno in dobro.

Alin H.

Sadje s skuto

- skuta
- borovnice
- mleko

Lana Gabor

Skutin ribji namaz (10 oseb)

- 500g pasirane skute
- 180g kisle smetane
- 100g maslo
- 100g majoneze
- 4 mehko kuhana jajca
- žlička soli
- ščepec popra
- velika žlica česna v prahu
- 3 pločevinke po 105 g sardelic v olju
- 1 pločevinka 105 g tune v olivnem olju

Postopek:

Vse skupaj mešamo v malo večji posodi tako dolgo, da postane namaz mazljiv. Pomagamo si lahko z električnim kuhinjskim paličnim mešalnikom. Dober tek!

Tit Herič

Skutin namaz - recept

Sestavine:

- skuta
- peteršilj
- drobnjak
- čebula
- sol

Peteršilj, drobnjak in čebulo drobno narežemo. Vse sestavine premešamo s skuto in solimo.

Nik Valentan

Skutin namaz

- skuta (3 žlice)
- med (1žlica)
- jogurt (4 žlice)
- mleko (4 mililitre)
- kisla smetana (2 žlici)
- jagodni jogurt (2 žlici)
- rama (1žlica)

Nato vse zmešamo. Uživate v namazu!!!! 😊😊

Sirni namaz s šunko

- 300 g svežega sira
- 2 veliki žlici kisle smetane
- 50 g prekajene šunke
- ščepec soli

Luka Stojanović

ŠE SADNA DOBROTA

SESTAVINE:

- BANANINI KRHLJI
- BOROVNICE, BEZGOV SOK
(ZMIKSANO)

Ko smo vse to opravili, damo najprej bananine krhlje v kozarček, jih na dnu razporedimo in nato vlijemo borovnice nanj. Našo sladico samo še okrasimo.

Lana Gabor

NAŠA UČITELJICA

Je srednjih let. Ima modre oči. Včasih nosi očala. Ima rjave lase. Včasih je tečna, a zna biti tudi prijazna. V razredu je rada, ko je mirno. Pri ocenjevanju je stroga. Čez nekaj let gre v penzijo. Ogabno, ampak se je poročila, zato nosi prstan.

Lara

Ima lepe rjave lase. Na roki nosi poročni prstan. Visoka je 185 cm. Nosil očala za blizu in za daleč. Oči ima svetlo modre. Doma ima kužka.

Lan

Naša tovarišica je starejša, ima sive lase in modre oči. Je visoka in suha. Vedno je stroga, razen ko je dobre volje. Ko smo poredni, nas vpiše. Je tudi prijazna in zabavna.

Tomi

... Je srednjih let. Je stroga in prijazna. Na koncu tedna nam razdeli pohvale, nalepke in opozorila za domače naloge. Z njo se je zelo lušno pogovarjati.

Ema

... Je stroga in prijazna. Porednim učencem daje rumene in rdeče kartone. Domače naloge pregleduje strogo, pri testih pa pogleda skozi prste.

Svit

... V razredu je najraje, ko smo pridni in delavni. Je prijazna, včasih pa se razjezi zaradi nekaterih učencev. Imam jo rad, ker je prijazna in nas uči dosti stvari.

Jure

... Nosil očala, ko mora nekaj gledati na daleč. Ima dobro tehniko učenja.

Alin

... V razredu je najraje, ko smo tihi. Je stroga in zelo prijazna. Rad jo imam.

Matija

... Je prijazna, včasih stroga. Pri spisih strogo ocenjuje, ustno pa je že boljše. Zame je dobra učiteljica, ker nas uči in zabava.

Tanej

... Je prijazna, ko je kdo poreden, zna biti zelo stroga. Ocenjuje pravično. Poredne učence okrega in jim da kazen. V razredu se počuti dobro, kadar pridno in tiho delamo. Rad jo imam zato, ker nas veliko nauči in je pravična ter prijazna.

Nik

... Na uhljih nosi uhane. Je mlada. Ne ocenjuje strogo. Je poročena. Imam jo rada, ker je tako dobra oseba.

Dali

... Je prijazna, ampak če si poreden, je lahko tudi stroga. Ocenjuje strogo. Če bere, ne potrebuje očal, razen če gleda od daleč. Poredne učence krega in jim da liste, na katerih piše, kaj si naredil. Rada ima, če smo pridni. Imam jo rad, ker nas uči.

Kevin

... Je prijazna, ocenjuje pravično, odlično bere, v razredu je najraje, ko smo umirjeni, imam jo rad, ker je najboljša učiteljica.

Luka

... Je prijazna a stroga. Najraje je v razredu, ko smo tihi in pridni. Zelo nas ima rada. Tudi mi imamo radi njo.

Matevž

... Stroga je do porednih učencev, a je drugače prijazna. Porednim učencem da kazen. V razredu je rada, ko smo pridni in tihi. Rada jo imam, ker nas uči pisati, brati in tudi računati težje račune.

Aneja

... Pri spraševanjih je prijazna, pri testih pa še bolj. V razredu je najraje, kadar smo pridni. Imam jo rada, ker nas veliko nauči.

Urška

UČITELJICA SVETUJE

Ljudje smo lahko slušni ali vidni tipi, tako da je treba pri izbiri tehnike učenja najprej ugotoviti, kateri tip smo. Glede na tip nato prilagodimo učenje. Slušni tipi naj se učijo tako, da glasno berejo ali pa si predvajajo posnetke. Vidni tipi naj se učijo tako, da si besedilo podčrtajo, pobarvajo, narišejo miselni vzorec, prepíšejo.

Dobro se je učiti vsak dan približno ob istem času in učenje naj bo rutina. Najbolje je ponoviti snov celotnega dne, sproti. Napišemo si urnik učenja s krajšimi prekinitvami in se tega držimo. Za učenje je pomemben tudi urejen in miren prostor.

Ne pozabimo, da je učenje na pamet dober trening za možgane, vendar pa nam takšno znanje največkrat hitro izpuhti. Priporočljivo je razumeti snov. Na dobri poti smo, če po učenju znamo snov ponovno razložiti sami sebi ali nekomu, ki spremlja naše učenje. Učiti se je treba tako, da učenje temelji na podlagi razumevanja.

Ocene za kasnejše uspehe v življenju nimajo posebne vloge, razen v primeru vpisa na šolo ali fakulteto, ki ima omejitve. Veliko bolj je pomembno znanje, ki ga v šoli pridobimo. Nikoli namreč ne vemo, kdaj nam bo določeno znanje prišlo prav, ne samo v karieri, ampak tudi v vsakdanjem življenju.

Dobro je, da starši pokažejo navdušenje, kadar se otrok sam nekaj nauči in ga za to tudi pohvalijo. Kadar otrok pokaže željo po tem, da bo sam kaj naredil, popravil, sestavil idr., ga ne odbijemo češ, da je pretežko zanj, oziroma, da ni časa. Pustimo mu, da se uči in da se seveda kaj nauči. Ponosen bo na svoje delo in večkrat se bo lotil česa novega in ga ne bo strah, da bo naredil, kaj narobe. Vsi vemo, da za uspeh v življenju niso potrebne petke, vendar pa imajo učenci s petkami večjo možnost izbiranja pri vpisu v srednje šole. Ni prav, da so ocene staršem bolj pomembne kot otrokom. Vsi bi imeli otroke s petkami, saj so starši obremenjeni s tem, kaj bodo drugi rekli. Pomembno je, da se osredotočamo na znanje, ob tem pa ne pozabimo na vedenje, bonton, odnose in spoštovanje do drugih. Lepo je, da smo uspešni, a pomembno je tudi, da imamo prijatelje, ki nam stojijo ob strani.

KAZEN MORA BITI IN MORA BITI VZGOJNA

Nekega deževnega dne sem s svojo hčerko Lano vadila spoznavanje okolja. Bili sva na tretji strani, ko je prišel oče in naju zmotil. Lana je stekla k očetu, ki je bil v trgovini. Pogledala je v vrečo in zagledala smarties bonbone. Prišla sem jaz in rekla, da mora dokončati vajo. Ko je prišla nazaj v sobo, je začela hiteti. Ko sva končali, je skočila s postelje in se pri tem obesila na stikalo, da se je iztrgalo iz stene. Bila sem huda. Naslednji dan smo šli v trgovino in je morala s seboj vzeti svoj šparovček. Doma je mož pomagal pritrditi stikalo nazaj na steno. To se ni nikoli ponovilo.

Lana Šlaus, 3.b

Leta 2019 je Matevž dobil vilice, ki jih je moral odnesti očetu. Med tem so mu padle na tla. Tla so se opraskala. Ploščice so bile sive barve in so se videle odrgnine. Ko sta starša to videla, sta se pogovorila z Matevžem. Bil je zelo slabe volje. Razmišljal je o kazni, ker je vedel, kaj sledi. Starša sta se odločila, da bo moral Matevž kupiti barvo in čopič in s tem poravnati škodo. Matevž je bil naslednjič bolj previden, saj se je naučil, da je previdnost v življenju zelo pomembna.

Matevž Klančič, 3.b

Nekega sončnega dne sem sedel na kavču in opazoval svojega sima Timoteja, ki se je igral z avtomobilčki hot wheels. Iz strešnih žlebov si je naredil skakalnico in avtomobilčke spuščal po njej. Opozoril sem ga, da ne bo česa razbil, saj je bila zraven miza, na kateri so bili kozarci. A on ni odnehal. Še nekajkrat je spustil avtomobilček, ko se je zaslišalo: »Ki! Krs! Kras!!!« Dal sem mu nalogo, da mora kupiti nove kozarce, in nikoli več se ni igral, preden je pogledal, kje je miza s kozarci.

Timotej Kvar, 3,b

Leta 2017 je bila družina Javšnik pri teti Špeli. Hana se je igrala z barbikami. Naenkrat je začela barbike metati po stanovanju. Z možem Žanom sva jo opozorila, da barbik ne sme metati. Hana ni ubogala in nazaj govorila, da bo še naprej metala barbike. Naenkrat je Hana barbiko vrgla tako močno, da je v tleh nastala luknja. Odšli smo domov in ji povedali, da se tega ne sme delati. Odgovorila je, da tega ne bo več počela in da bo popravila stvar. Čez pet dni smo šli zopet k teti Špeli in Hana se ji je opravičila. Hotela je popraviti tla tako, da bi nazaj vstavila odkrušeni košček, a je teta rekla, da se tal ne da popraviti. Treba jih je bilo zamenjati. Hana ji je dala svoj denar iz šparovčka. Mami je obljubila, da tega ne bo nikoli več naredila.

Hana Javšnik, 3.b

Leta 2000 sem na lepo sončno soboto šla nakupovat s prijateljico. Doma sem pustila vse tri otroke. Najstarejši je bil Filip. Moral je paziti na Matevža in Latiko. Moj mož Luka je bil v Ljubljani.

Matevž je šel delat domačo nalogo, Filip pa gledat televizijo. Latika je šla v garažo s svojo kronico iz kristalčkov. Popraskala je avto, nato pa šla nazaj v svojo sobo. Matevž je odšel na podstrešje skakat na star kavč. Ko je skočil dvanajstič, je zlomil streho. Ustrašil se je, zato je stekel nazaj dol, da dokonča nalogo. Latika je našla večerjo v hladilniku, vendar ji ni dišala, zato je raje pojedla bonbone in liziko. Ura je bila dvanajst, zato so šli vsi spat, ne da bi se stuširali ali si umili zobe.

Ko se je moj mož vrnil iz Ljubljane in jaz iz trgovine, sva videla papirčke od sladkarij, poln lonc juhe, nedotaknjene zobne ščetke, luknjo v strehi in popraskan avto. Takoj sva šla pospraviti in popraviti, kar so naredili otroci. Naslednji dan sva se z njimi pogovorila. Dali so denar za les in popravilo avta. En teden niso smeli jesti sladkarij. Obljubili so, da se to ne bo več ponovilo in da bodo popravili svoje obnašanje.

Lana Brence, 3.b

Nekega dne sem prišla iz službe in moja hčerka Zala je že prišla domov, saj smo živeli zelo blizu šole. Pozdravili sva se in mi je pokazala torbo. Potem mi je rekla, da so se v šoli učili žonglirati in če mi lahko s kozarci pokaže, kako se žonglira. Rekla sem ji, da se kozarec ob padcu lahko razbije, ona pa je zatrdila, da se ne bo nič zgodilo. Meni se je še vedno zdelo malo nevarno, ampak če se bo kaj razbilo, bo morala sama pospraviti. Že ko sem se obrnila, je imela v rokah tri steklene kozarce in začela je žonglirati. Še enkrat sem jo opozorila. Čez nekaj časa so vsi kozarci popadali na tla in se razbili. Pogledala me je z velikimi očmi. Rekla sem ji, da bo morala napako popraviti in sama kupiti nove kozarce.

Naslednji dan sva šli v trgovino. S seboj je morala vzeti svoj šparovček. Poiskali sva podobne kozarce in jih je plačala. Rekla sem ji, da upam, da ne bo nikoli več žonglirala s kozarci ampak z žogicami. Izgleda, da jo je

izučilo, saj se kaj takega ni nikoli več ponovilo. To mi je zelo všeč.

Zala Pevec, 3.b

19 . BRALNI MARATON -

začetek branja za letošnjo BRALNO ZNAČKO

Ob začetku letošnjega branja za Bralno značko se je, v ponedeljek, 4.10., na Trgu svobode v Mariboru, odvijal že 19. BRALNI MARATON, na katerem mladi ustvarjalci skozi lastno poezijo ali poezijo drugih avtorjev izrazijo svoje misli, želje in pričakovanja. Z Bralnim maratonom tako že devetnajstič zapored slavnostno otvorimo novo Bralno sezono, ki se je začela na Dan zlatih knjig, 17.9.2021.

Na Bralnem maratonu sta se s svojimi avtorskimi pesmicami predstavili šestošolki, Žana Šalomon iz 6.a in Janja Ravter iz 6.b razreda. Tema letošnjega Bralnega maratona je bila RAZIGRAN UŽIVAJ DAN! Obema šestošolkama je uspelo napisati zares dobri pesmici na izbrano temo. Njuni pesmici lahko preberete tukaj.

OTROŠKO VESELJE (lastna pesmica)

Otroško veselje se v očeh zrcali,
v smehu pokaže svoj pravi obraz.
Otroštvo je lepo,
ko otrok igra se,
takrat trosi srečo okrog meja vsega sveta.

Nagajivost, norčije, vse male polomije
so sreča otroštva,
zato otroci, bodimo veseli, nasmejani in srečni vsak mavrični dan,
prepiri, bolezn, lakota in vojne naj odidejo daleč stran.

Odrasle prebudimo,
jih iz kavčev premaknimo,
ukradimo jih iz njihovih služb
in drugih družb.
Bodimo skupaj,
se veselimo, plešimo in pojmo.
Tako bodo sreča, radost in smeh
premagali naš žalostni svet.

Janja Ravter, 6.b

RAZIGRAN POČITNIŠKI DAN (lastna pesmica)

Dan počitnic je.
Čas, ko zabava prične se.
Vse šolske stvari vržem v smeti,
čeprav jočejo se mi.

Počitnice - čas veselja, sreče in brezskrbnosti je,
vsako jutro sonce veselo pogleda me.
Morje že maha mi in plaža vabi me.

Lepo na počitnicah je,
a žal prehitro mine vse.
Le dva meseca je čas tako razigran,
zato maksimalno uživam vsak dan.

Žana Šalamon, 6.a

Petošolci na končnem izletu

LITERARNI NATEČAJ

Josip Jurčič: Kozlovska sodba v Višnji Gori

V letu 2021 smo se spominjali 140. obletnice smrti Josipa Jurčiča (4. 3. 1844–3. 5. 1881), slovenskega pisatelja, pesnika in časnikarja, avtorja prvega slovenskega romana *Deseti brat*, ki je bil ena od osrednjih kulturnih in političnih oseb druge polovice 19. stoletja. Letos je minilo 160 let, odkar je kot sedemnajstletnik napisal *Pripovedko o beli kači*, 140 let od izida romana *Rokovnjači* in tudi od izida prve številke *Ljubljanskega zvona*, ki ga je zasnoval skupaj s Tavčarjem, Levcem in Kersnikom.

Z učenci smo zato brali Jurčičevo *Kozlovsko sodbo v Višnji Gori*. Učenci so se v različnih razredih na različne načine lotili literarnega poustvarjanja. To so nagrajeni prispevki.

Kazen mora biti in mora biti vzgojna

Ko sem se zbudila, sem se zavedela, da bo to moj slab dan. To pa zato, ker sem sanjala, da sem v šoli pisala kontrolno nalogo in sem imela deset točk.

Ko je mama stopila v sobo, mi je rekla, naj pohitim, saj zamuja v službo. Oblekla sem se in šla v kopalnico, da se počešem. Ko sem šla na hodnik, sem se spomnila, da sem v svoji sobi pozabila šolsko torbo. Mama mi jo je prinesla in rekla, da mi zadnjič nosi torbo. Bili sva oblečeni, obuti in pripravljeni za odhod v šolo.

V šoli smo se s prijateljicami igrale bed dvema ognjema. V igri sem ostala s prijateljicama Anjo in Lili. Ko smo se vrnili v učilnico, je učiteljica rekla, da bomo naslednji dan pisali test MAT. Ojoj! Nič se nisem učila in vadila! Kaj pa bom sedaj? Že vem! Učila se bom!

Ko sem prišla domov, sem se spomnila, da smo se o testu pogovarjali že prejšnji teden. Ko sem povedala, je bila mama zelo jezna in besna. Rekla mi je, da bom za kazen delala namesto nje hišna opravila kar dva tedna.

Po tem dogodku sem si v šoli vedno vse zabeležila in nikoli več nisem pozabila, kaj se moram učiti.

Tia Požarnik, 3.a

PISMO SODNIKU

Dragi sodnik!

Moje ime je Ema. Jaz bi na vašem mestu prosila vse prebivalce Višnje Gore, naj na listke napišejo, kaj bi oni naredili v primeru te sodbe. Potem bi žrebali in tisti predlog, ki bi ga izžrebali, bi nato tudi upoštevali.

Če bi jaz morala napisati svoj predlog, bi napisala, naj pred kozla nastavimo nižjo ograjo, za njo pa vrt poln svežega zelja in solate. Potem bi videli, ali bi kozel Lisec res preskočil ograjo in pojedel vse, kar bi videl.

Če bi kozel Lisec res preskočil ograjo in se zapodil na vrt ter pojedel vse, kar bi videl, potem bi ga morali za pet dni privezati ob drevo in mu dajati le en korenček na dan. Če pa tega ne bi storil, pa bi ga morali vsi višnjanski prebivalci do konca svojih dni pustiti pri miru.

Upam, da boste takrat, če se bo to še kdaj ponovilo, upoštevali moj predlog. Za mene kozel ni bil nič kriv, ker sploh ni mogel preskočiti plotu in ni pojedel zelenjave, zato mu sploh ne bi smeli soditi. Kozli nimajo istih možganov kot ljudje, zato sploh ne vemo, če

bi kozel pojedel zelenjavo. Morda je samo gledal na vrt in ni hotel nič narediti. Živali ne vedo, da je to od nekoga drugega in da si tega ne smeš prilastiti. Tako si jaz vse skupaj predstavljam.

S spoštovanjem,

Ema Krstanovič, 4.b

Pismo sodniku

Limbuš, 22.12.2021

Dragi sodnik!

S spoštovanjem Vam sporočam, da tožba, ki ste jo v sredo, 21.12.2021, sprejeli na sodišču glede kozla in starejšega gospoda, ni pravična.

Nepravično se mi zdi, da boste kozla topli po senci, ker to zelo boli, ter gospodu s prevezo čez oči mahali nad glavo. Opozarjam Vas, da, ko boste pol ure s palico zamahovali nad njegovo glavo, Vas bo zelo bolela roka. Priporočam Vam, da tega ne počnete. Upam, da si premislite glede tožbe, saj bo to dobro za vse. Svetujem Vam, da se z gospodom in kozlom dobite skupaj na sodišču in se pomenite.

Vem, da če kozel želi krasti zelje s sosedovega vrta, je kazen potrebna, vendar ne mučenje. Za kozla, ki je še mlad, je kazen nepotrebna, če pa kozel to ponovi, pa lahko daste gospodu opozorilo.

Ne bodite nesramni do živali, saj potem ste neprijazni tudi do ljudi.

Zelo bi me razveselili, če tožbo ovržete in daste gospodu ustni opomin. Če bo kozel še kradel zelje, bo moral gospod to zelje plačati.

Zelo sem ponosna na Vas in Vam želim lepe praznike!

Nasvidenje!

Dali Kotnik, 5.a

Kulinarično razvajanje za kozla

Po hudi kazni se je kozel odločil, da si bo sprostil dušo z dobro hrano. Na prašni vaški cesti je počakal na moderno in bleščečo limuzino in se odpeljal v veliko, lepo mesto. Sprehodil se je po ulicah in našel popoln kraj za potešitev lakote. Gostilno Pri veseli kozi.

To je bila imenitna restavracija s petimi Mischelinovimi zvezdicami, razkošna restavracija z belimi mizami, rumenimi stoli, kjer kozje razvajajo na prav poseben način. Na razkošnem meniju se znajde popraženo zelje na posteljici iz rukole in s ščepcem bazilike, kozji koktejli s posebej dodanim klorofilom in

ščepcem rožmarina, slama iz na soncu sušene detelje, smoothi iz zmletih kalčkov in

dodane sveže studenčnice, torta z regratovimi cvetovi, dišečimi cvetovi vijolic in trobentic.

Kozel se je utrujeno in žalostno privlekel skozi vrata. Takrat pa je k njemu pristopila natararica in ga posedla na enega izmed udobnih rumenih stolov in mu prinesla okusno toplo predjed. Že pri prvem grižljaju je kar osupnil. Z veseljem je naročil še glavno jed. Naročil je zeljno glavo pretaknjeno s klinčki in popraženimi rožmarinovimi cvetovi, pol pa je svežo, kristalno čisto studenčnico. Zelo mu je bilo všeč. Še nikoli se ni tako sproščal in razvajal.

A to še ni bil konec. Po okusni in prefinjeni jedi si je privoščil še masažo. V masažnem salonu za kozle je bilo toplo. Videti je bilo, da so vsi kozli, ki so že bili tam, strašansko uživali. Naš kozel se je ulegel na masažno mizo, se sprostil in k njemu je pristopila močna maserka, ki ga je močno zmasirala in mu tudi popokala vse sklepe. Masaža se mu je zdela premočna, a po njej se je počutil odlično.

Naenkrat je postal žalosten, saj se je zavedel, da lepe stvari tako hitro minejo. Po njega je prišla limuzina in ga odpeljala nazaj v njegovo domačo vas. Še nikoli se ni počutil bolje. Po masaži in jedi je potreboval počitek od sproščanja. Bil je vesel, da mu je sodnik kot odškodnino namenil kar 100 kozlovskih dinarjev, saj si drugače tega odličnega doživetja ne bi mogel privoščiti.

Ne glede na to, kako slabo se lahko začne dan, se z dobrim in okusnim doživetjem lahko odlično konča!

Sofija Kamenšek, 5.a

MIŠJA SODBA NA RIŽEVI GORI

Na Riževi gori se dogajajo razburljivo razburljive stvari. Sploh ne vem, kateri dogodek iz pretekle preteklosti naj povem. Pasji napad na želvo, ježeve stopinje ...? Že vem, povedala vam bom o mišji sodbi na Riževi gori.

Nekega lepega dopoldneva je Andrejš tako kot vsako jutro hranil svojo miš. Andrejš je imel posebno vlogo na Riževi gori. Bil je nočni čuvaj. Ponoči je s svojo miško Mimo hodil po gori ter pazil, da se kdo ne potika naokrog. Imel je sovražnika in pol, s katerim sta imela zamere iz preteklosti. Ime mu je bilo Goltanož. Nekega večera, ko se je Andrejš sprehajal po mestu z miško Mimo, sta zaslišala glasen pok. Miška Mima se je tako prestrašila, da je Andrejšu skočila z rame na ograjo sosednje hiše. V tisti hiši je živel en in edini Goltanož. Goltanož je vedel vse, kaj se dogaja na Riževi gori. Andrejš ves obupan teka po Riževi gori in išče Mimo. A Mima je na oknu Goltanoža videla malo odprtino. V hipu je skočila noter. Niti se ni zavzela, nakar je na kuhinjski mizi zagledala rumen, lep in luknjast krompir. Ste mislili, da bom rekla sir, ne? Mima je zares oboževala krompir. V trenutku, ko opazuje z njenimi svetlečimi in na veliko odprtimi očmi, v kuhinjo stopi Goltanož in začne kričati na ubogo miš. Ko to zasliši Andrejš, že v prvem trenutku ugotovi, da je to Goltanož, ki kriči na ubogo Mimo. Mima cela prestrašena skoči iz okenske police na mizo. Že jo Goltanož hoče udariti do smrti, pa ga prestreže Andrejš. Goltanož ves razburjen vpraša, kako je prišel v hišo. Odgovori mu, da so bila vrata odklenjena pa je kar vstopil. Andrejš pograbi Mimo ter odkoraka domov. Goltanož naslednje jutro pokliče na sodišče in že se sodba začne. Na mišjo sodbo pridejo vsi vaščani, tožilec, toženec ter sodnik. Vsi se zberejo na vrhu Riževe gore. To je bila za sodnika še večja dilema. Vedel je, da sta Andrejš in Goltanož že dolgo na bojni sekiri. Dolgo je bila tišina, nato pa se Goltanož oglasi. Zakriči, da bi bilo najbolje, da Mino ubijejo. Nato se oglasi Andrejš, da uboga Mima ni bila nič kriva. Sodnik se zadere, da naj utihneta. V smrtni tišini se oglasi stara ženica, ki predlaga,

da miš spustijo. Ponovno se oglasi Goltanož, ki sliši, da se veliko meščanov obrača na stran Andrejša in Mine. Reče jim, da miš nima pravice stikati naokrog po drugih hišah. Pritrdi še, da ni njegov problem, če lastnik ne zna skrbeti za svojo žival. Spet nastane smrtna tišina. Noben ne ve, kaj bi še lahko rekel. Vsi strmijo v sodnika ter čakajo, da bi kaj rekel. A sodnik ne odgovori na neučakane poglede. Čakajo in čakajo, nakar mimo prikoraka pošten Bradokostje. Nobeden ni vedel njegovega pravega imena. Sodnik reče, da naj Bradokostja odloči o usodi Mine. Ni bilo dolgo, ko pade sodba. Miško Mimo naj petkrat udarijo po njeni senci, Andrejš pa mora vse to gledati obrnjen v stran.

Tako se vsi vaščani zadovoljijo s tem predlogom. Po kazni Mimo in Andrejša pustijo, da gresta domov. Čez nekaj mesecev pa že na ulici vidimo Andrejša, Goltanoža ter Mimo, ki skupaj sedijo, se hihitajo in skupaj opazujejo sončni zahod. Andrejš in Goltanož sta pozabila na vse stare zamere.

Lina Matjašič

Ponesrečena sodba

(Kozel Lisec je pogledoval na vrt Andraža Slamorezca in zato ga je ta tožil.)

Drnulja: Moj Lisec ničesar ni kriv, saj ni zlega dejanja storil.

Slamorezec: Na moj vrt pogledoval je, želel obrati je moje zeljne glave.

Sodnik (premišljuje): Samo hudobna volja zlo misli. Lisec poželel si je prav tistega, česar nam bog prepoveduje.

Drnulja: Moj Lisec nikoli ne bi nalašč, kaj morem, če pa je neumen.

(Lisec steče iz sodne dvorane.)

Slamorezec: Vidite sorodniki, prijatelji, starešine, kozel ve, da se mu slabi piše, zato je pobegnil, kar pomeni, da ni neumen, temveč precej pameten.

(Lisec lovi muho po polju.)

Meščan 1: Poglejte! Po moji njivi taca. Poteptal mi bo pridelek, želi se nam maščevati za sodbo.

(Lisec pogleda navzgor, opazi velike črne oblake. Debela kaplja mu pade na smrček, ustraši se ter steče k bližnjemu hlevu pod streho.)

Meščan 2: Poglejte! V moj hlev teče, želi mi pregnati živino, želi mi povzročiti škodo, želi nam pokazati, da ni neumen.

(Lisec se v hlevu udobno namesti, zazeha ter zaspi. Zbudi ga glasen hrup, saj je zaradi močnega vetra drevo zgrmelo na električne kable. Vse luči so začele pojenjati in nato popolnoma ugasnile.)

Meščan 2: Poglejte! Izklopil je luči, želi nam pokazati, da nas lahko premaga.

Sodnik: Ta žival je prepametna. Takoj ga moramo pokončati, preden on nas. Meščani, vsi pograbbite orožje ter urno za menoj!

(Lisec steče iz hleva, saj se prestraši hrupa ter se zapodi za metuljem, ki je ravno zletel iz ograje.)

Sodnik: Obkolite ga! Pohitite! Gremo!

(Lisec zmedeno gleda meščane, stopi korak nazaj in na njegovo nesrečo stopi na trn. Tačka ga močno zaboli, zato izpusti glasen krik in s kopitom močno udari po votlem lesu, da kar zadoni. V tem hipu oblaki postanejo pretežki in se mrzle debele kaplje vsujejo po meščanih.)

(Meščani razprtih oči, brez besed pokleknejo.)

Sodnik: Kako je to mogoče? Tako si pameten, tako mogočen, toliko zmožen, ti nisi kozel, ti si naš bog!

Pina

KAKO UMIRITI HUDIČEV VULKAN?

V vasi Višnja Gora je bilo vsak dan nekaj čudnega. Tam so ljudje na sploh bili malce nenavadni. Osebe, ki živijo tam, so Andraž Slamorezec - mestni svetnik, Klere Krivostegno, Lukež Drnulja, ki je nočni čuvaj in lastnik kozla Lisca. Tu živi še mnogo ljudi.

Kozel Lisec je res bil nekaj posebnega. Nekaj, kar pa ga je zelo živciralo, so bili majhni otroci ter psi, ki so ga izzivali. To mu je res šlo na živce, kakor tudi vulkan Hudiča, ki je vsak teden vsaj enkrat izbruhnil lavo. Vsi so se tega vulkana bali, saj jim je uničeval posesti, kozlu Liscu je šel samo na živce.

Tako se je enega dne odločil, da pobegne od doma. Tedaj je po poti naletel, ko je bežal, na vrt Andraža Slamorezca, mestnega svetnika, ki je na vrtu imel prelepo, ogromno sveže zelje. Kozel Lisec je samo gledal in občudoval to prelepo zelje, saj si ga ni upal probati. Ampak to je Andraž Slamorezec videl iz drugačnega zornega kota, saj je mislil, da gre za krajo, ter je obtožil kozla in njegovega lastnika za krajo zelja iz tujega vrta.

Tako je kozel Lisec pristal na sodišču s svojim lastnikom Lukežem Drnuljo. Sodniki so se na sodišču dolgo odločali ter razmišljali, kakšno kazen bi jima lahko dali, dokler ni prišel gospod Klere Krivostegno, ki je berač, ter povedal, kakšno kazen bosta dobila. Rekel je, da vse te občane muči in živcira vulkan Hudiča, legenda pa pravi, če v vulkan vržeš dve zlobni kradljivi duši, bo prenehal bruhati lavo.

Vsi sodniki so se s tem predlogom strinjali ter takoj naslednji dan odpeljali kozla Lisca in njegovega lastnika Lukeža Drnuljo pred vulkan. Kozel ter Lukež sta stopila čisto ob rob vulkana in čakala, da ju sodniki in ostali porinejo v lavo. Nekaj časa so tam še vsi stali, dokler ni napočil čas, da Lukeža in kozla porinejo v vulkan. Ko sta padla noter, so se vsi občani Višnje Gore veselili z mislijo, da so se rešili vseh problemov. Vulkan ne bo več bruhal lave in v vasici ne bo več tatov. A na žalost so se vsi začeli prehitro veseliti.

Ko je padel mrak in so vsi odšli v svoje postelje, sta Lukež Drnulja in kozel Lisec oživela in prišla iz vulkana kot dva duha. Imela sta le eno nalogo, da Andražu Slamorezcu zgradita novo, višjo ograjo, tako da nihšče ne bo mogel gledati in krasti zelja iz njegovega vrta. Če bosta opravila to nalogo, bosta spet postala normalen človek in kozel. Kar pa sta si onadva najbolj želela. Garala sta vso noč vse do jutra, dokler nista naredila višje in povsem nove lepe ograje.

Zjutraj, ko sta končala, sta se vrnila k vulkanu in sta spet postala normalna ter nista bila več duha. Vrnila sta se v njuno vasico in ponovno začela živeti brez skrbi. A še vedno ju je nekaj mučilo. V vulkanu zdaj ni bilo nikogar. Mestec se je tega zavedalo, zato so čim prej želeli nekaj ukreniti. Vsi so s skupnimi močmi zbrali veliko denarja, da bi lahko zgradili zid okoli Hudičevega vulkana. Ko so to naredili, lava ni več mogla priti do mesteca ter ga uničiti. Zdaj pa so res bili vsi brez skrbi, zadovoljni in srečni.

SMRTNA KAZEN BREZUMNEGA KOZLA / PRIMER LAČNEGA KOZLA

Bilo je nekoč za devetimi gorami in devetimi vodami v Višnji Gori. Ubogega kozla Lisca je preganjal kup otrok in psov. Začel je bežati in čez nekaj časa se je znašel pred velikim vrtom Andraža Slamorezca. Na njem je zagledal tri ogromne, sočne glave zelja. Iz hiše za vrtom je stopil sam mestni svetnik Andraž Slamorezec. Ko je videl kozla gledati na njegov vrt, je ponorel in šel takoj na sodišče.

Tam so se zbrali: Andraž Slamorezec, kozel Lisec, njegov lastnik Lukež Drnulja in sodnik. Andraž Slamorezec je začel s svojo zgodbo. Povedal je, da je gledanje na njegov vrt nesprejemljivo in da bi morali Lisca in njegovega lastnika Lukeža Drnuljo obsoditi na smrt. Sodnik je premišljeval in premišljeval. Lukež Drnulja je branil svojega kozla in govoril, da gledanje čez ograjo ni prepovedano in da Lisec ni ničesar ukradel. Andraž Slamorezec se je začel razburjati in kričati, da si kozel in Lukež Drnulja zaslužita smrt. Sodnik je potrkal s kladivcem in rekel, naj se pomiri.

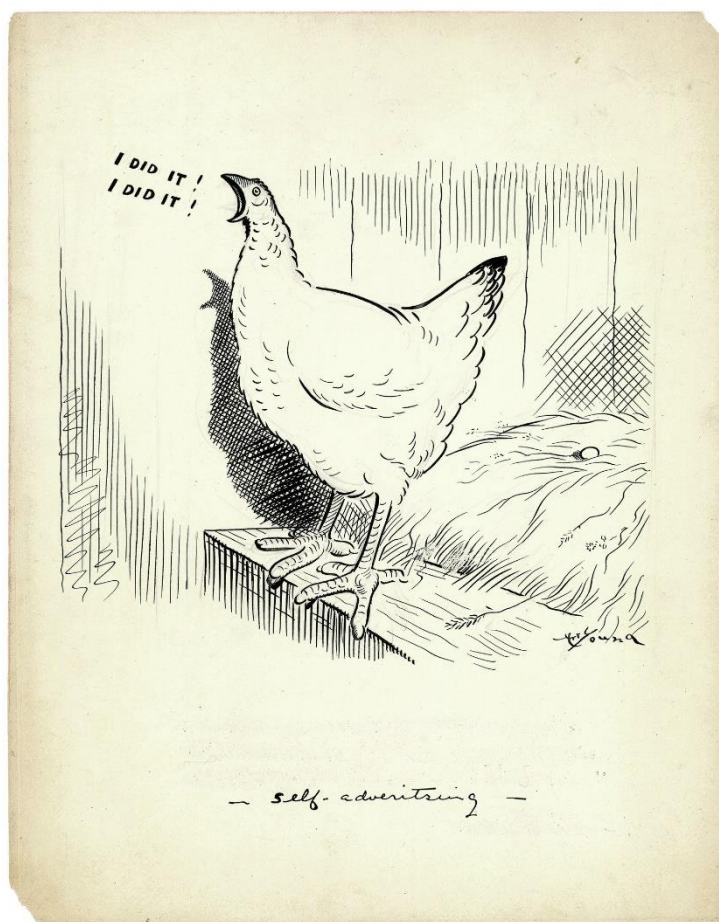
V sodno dvorano je poklical mestnega čarovnika Krivostegno, ki ob vsaki nevihti žrtvuje enega Višnjana »bogovom«. Cela Višnja Gora mu je verjela, da jih s tem zaščiti pred večjimi naravnimi katastrofami. V resnici pa je Krivostegno psihopat. Je serijski morilec, ki rad muči in »žrtvuje« ljudi. Takoj in brez obotavljanja je obsodil kozla Lisca in Lukeža Drnuljo na smrt.

Čez dva dni se je pred mestno hišo zbrala cela vas. Na sredini je bila postavljena giljotina in za njo sta stala kozel Lisec in Lukež Drnulja. Zraven je stal Andraž Slamorezec, ki je obžaloval svojo tožbo in ugotovil, da ni vredna dveh življenj. Ko je Krivostegno s surovim nasmeškom na obrazu rekel, da je čas za kazen, se je Andraž Slamorezec s strahom v srcu in brez pomisleka zadrhl: »Stojte!« A je bilo že prepozno. Kozel in njegov lastnik sta bila obglavljena pred Andraževimi očmi. Ta se je zgrudil na tla in si s težkim srcem priznal, da je prav on kriv za njuno smrt. Ko je prišel domov, si je s solznimi očmi obljubil, da se bo maščeval za svoja prijatelja. Začel je raziskovati in se poglobljati v primer lačnega kozla in spominjal se je dogodkov na sodišču, dokler ni končno prišel do zaključka: Krivostegno je kriv psihopat. Takoj je priletel na sodišče in tožil je Krivostegno.

Tako so se na sodišču zbrali: Andraž Slamorezec, Krivostegno in sodnik. Andraž Slamorezec je prišel pripravljen in takoj je dobil besedo: »Krivostegno je navaden psihopat, ki je ubil že mnogo Višnjancev s svojimi žrtvovanji. Rekel je, da nas bo s tem zaščitil pred naravnimi nesrečami. Ampak, ali je to res? Seveda ne. 13. julija pred dvema letoma je strela udarila v hišo Petra Steklobrisca in zahtevala tri smrtne žrtve. Torej nas Krivostegno ni zaščitil in samo išče izgovore, da lahko ubija ljudi. Isto je storil s kozlom Liscem in Lukežem Drnuljo.« Sodnik je osupnil. Dve minuti je bila tišina, nato pa je sodnik obsodil Krivostegno na smrt.

Na dan njegove smrti se Krivostegno ni prikazal. Ljudje so ga čakali in čakali, a ga ni bilo od nikoder. Od tistega dne ga niso ne videli, ne slišali. Andraž Slamorezec pa si do konca svojih dni ni oprostil in je tudi sam izginil, kdo bi vedel kam.

PIPI SE RAZKUŽI

Nekoč je živela mestna kokoška Pipi. Neko jutro, takoj po njeni ločitvi s petelinom Stankom, se je odpravila na zajtrk v mestno restavracijo »Pri Napi«. Takoj, ko je sedla za mizo, je k njej pristopil njen najljubši natakar in hkrati tudi njen ljubimec, petelin Janko. A takoj, ko ga je njegova žena račka Napi videla, je zakričala tako glasno, da se je slišalo v sosednjo vas. Takoj se je odmaknil od mize in prepustil delo drugim natakarjem. Napi je slutila, da se nekaj dogaja med Pipiko in Jankom, a ni vedela, da imata afero, zaradi katere se je Stanko ločil od Pipike. Od takrat je Stanko njen največji sovražnik.

Natakar je prižgal TV. Na televiziji je bil JJ, ki je razlagal o novih varnostnih ukrepih; razkuževanju rok in nošenju mask. Vse to zaradi novega

virusa Kurje gripe. Takoj so si vsi nadeli maske in si razkužili roke. Pipika je plačala račun in odšla v trgovino z oblačili ... Ko je prestopila prag, si je pozabila razkužiti roke! Ravno takrat je mimo prišel njen bivši mož Stanko, sedaj njen največji sovražnik, in to videl. Takoj je pozval svojega prijatelja JJ, naj jo pošlje na sodišče. Pipika se je počasi odpravila domov pripravljati na sodni proces. Ta se je zgodil naslednji dan.

Na sodnem procesu je bila najhujša kazen smrtna. Ko je naslednji dan zadnja izmed vseh stopila v sodno dvorano, je bila dvorana čisto polna. Na sodniškem stolu je videla sedeti Challeta Salleta, priznanega mestnega sodnika. Ob njem je sedel JJ. Med svetovalci pa je sedel njen bivši mož Stanko. Med občinstvom se ji je nasmihal njen ljubimec Janko, s katerim je bila še njegova žena Napi, ki pa se je zlobno nasmihala. Pipika je sedla na stol in med sodnim procesom se je razkrilo vse. Od njene afere do njenega zločina. Napi je prizadeto in jezno še pred koncem odkorakala iz dvorane. Že čez dve uri so izrekli kazen. Bila je smrtna!

Naslednji dan so se objokana Pipika in vsi meščani zbrali na Glavnem trgu, kjer je stal velik sod razkužila. Tudi Napi se je prikazala in dobila pravico, da lahko ona izvede smrtno kazen za Pipiko. Ta je stala na koncu odskočne deske in Napi je stala za njo in ji rekla: »Prav ti je!« ter jo potisnila v sod razkužila. Nihče ne ve, ali je zares umrla, ampak sod stoji tam še danes v opomin meščanom.

Špela Kolbl in Neja Kodrič

LISJAK

»Dobrodošli na tristoto obletnico mesta Divje Kraljestvo. Danes je zelo poseben dan, saj ni samo obletnica mesta! Danes bomo okronali novega kralja!« veselo napove general Volk. Predstavljamo vam novega kralja Leva Velikega ... Meščani so zmedeni, ker kralja ni na oder, tudi generala zgrabi panika. Straži ukaže, naj takoj poiščejo kralja in krono. General Volk razmišlja in se spomni, da je pred kratkim videl Lisjaka blizu odra, zato ga osumi ugrabitve in pošlje stražo nad njim. Lisjak beži, kakor hitro ga nesejo noge, samo za hip se obrne in vidi celo stražo, ki ga lovi. V tistem se domisli, kako bi lahko pobegnil straži. Zato v naslednjem ovinku hitro skoči v kanalizacijo, ki jo dobro pozna, saj jo je po celem mestu gradil sam in pozna vse kanale ter pot do doma na pamet. Tako se je otresel stražarjev in hitro odletel domov.

Ko pride domov, je zelo šokiran, saj ne more verjeti, zakaj ga je general obtožil. Pomislil je, da je verjetno zato, ker je lisjak in za lisjake so vsi prepričani, da kradejo. Bil je jezen in je hotel dokazati, da lisjaki niso kradljivci, zato je hotel ugotoviti, kdo je ukradel krono in kralja. Odločil se je, da bo šel v knjižnico, kjer bo našel vse podatke o osebah. Prizadeval si je ugotoviti, kdo stoji za vsem tem, kaj bi kradljivec oziroma ugrabitelj imel od tega. V knjižnici je delala njegova dobra prijateljica Koza, ki bi mu lahko pridobila te podatke. Vedel je tudi, da ga straža išče, zato se je moral primerno obleči in pokriti glavo s kapuco. Ko

je prispel v knjižnico, mu je knjižničarka dala vse datoteke ter vse podatke in tako je začel raziskovati. Ugotovil je, da so edini, ki bi imeli koristi od ugrabitve, general Volk, njegovi glavni štirje stražarji in bankir Zajec. Saj če bi kralj Lev Veliki izginil ali umrl, bi general Volk postal kralj, njegovi stražarji bi postali generali in bankirju Zajcu bi se obetalo veliko premoženje. Zato je vedel, da so general Volk, njegova straža in bankir ukradli kralja. Moral je samo še ugotoviti, kam bi lahko skrili kralja in krono. Pregledal je še nekaj datotek in na eni datoteki zagledal načrte z lokacijami.

Hotel je podrobneje razbrati načrt, v tistem trenutku je mimo priletel neznanec in podrl Lisjaka na tla, mu vzel datoteko in mu rekel, naj preneha preiskovati, sicer se bo zanj slabo končalo. Lisjak ga je hotel ujeti, vendar je bil neznanec preveč hiter za njega. Mislil si je, da bi lahko bil Zajec, saj je bil zelo hiter, ni pa bil prepričan, saj je le ta nosil

masko. Ko se je vračal domov, je po mestu videl veliko letakov, na katerih je bila nad njim razpisana denarna nagrada. Hitro se je potuhnil domov in razmišljal, kako bi dokazal svojo nedolžnost.

Domislil se je, da če gre še enkrat raziskovat v knjižnico, bi ga neznanec ali bankir Zajec najverjetneje zasledoval, ker bi mu hotel preprečiti, da pride do načrtov. Tako je storil. Nemudoma se je odpravil v knjižnico in še enkrat brskal po datotekah in šele po eni uri iskanja se je končno pojavil neznanec in mu še enkrat ukradel datoteke ter rekel: »Vidim, da se rad igraš z ognjem, Lisjak! Dajem ti še eno priložnost, da odideš. Če te pa še enkrat vidim tukaj, je konec s tabo!« Zgodilo se je točno tako, kot si je Lisjak zamislil. Lisjak je odšel, se skrila in počakal na neznanca ter mu začel tiho slediti vse do jame imenovane Črna skrivnost.

Ko se je Lisjak neopazno priplazil v jamo, je videl kralja zaprtega v kletki in poleg njega je ležala tudi krona. Videl je tudi generala Volka, stražo ter bankirja Zajca, ki je v bistvu res bil ta neznanec. Po vsem tem je Lisjak vendarle imel prav. Lisjak se je skrila in počakal, da vsi odidejo. Ko so vsi odšli, je hotel osvoboditi kralja, a ni našel ključa. Kralj Lev Veliki mu je povedal, da je ključ na mizi v skrivnem kovčku, a ko je hotel odpreti kovček, je bil tudi ta zaklenjen. V tistem je slišal, da nekdo prihaja in se je hitro skrila. Videl je dva stražarja s ključi kovčka. Sedla sta na stola in zaspala. Lisjak je previdno vzel ključe, odprl kovček in ravno, ko je želel odpreti kletko kralja, so prišli general s svojimi stražarji in direktor Zajec. Lisjak je hitro razmislil in se odločil, da bo ključe dal kralju Levu in se predal.

Tako je tudi naredil in general je zadovoljno rekel: «Mislil sem, da ste vi, lisjaki, pametnejši! V bistvu ste pa navadni lopovi!» Tako so vklenili Lisjaka in ga peljali na sodišče, kar je pomenilo, da so Leva pustili tam samega s ključi.

Na sodišču je sodil general. Obsodil ga je umora in tatvine krone. Kazen je bila usmrnitev z obešanjem. General je Lisjaku dovolil, da spregovori še zadnje besede: »Veliko vas misli, da smo lisjaki kradljivci, zviti in prevaranti ... Povem vam, da se motite in to bom tudi dokazal, boste že videli!« je rekel Lisjak. Meščani so se mu samo smejali in se začeli dreti: »Obesite ga!« Ko so Lisjaku že privezali štrik okoli vratu, si je mislil, da Lev ne bo prišel in je skoraj že obupal. V zadnjem hipu je kralj vendarle prihitel in ukazal: »Stojte! Lisjak je nedolžen! General in njegova straža in Zajec so tisti, ki so me ugrabili in ukradli krono!« Meščani so bili zmedeni. Kralj je ukazal, naj zaprejo generala, bankirja in njegovo stražo. Tako so pristali v ječi.

Še enkrat je mesto praznovalo obletnico in kronanje kralja. Kralja je tokrat kronal Lisjak in kralj ga je razglasil za generala. Tako so veselo praznovali in proslavili novega kralja, generala in obletnico mesta.

Tanej Handanovič, 8.a